

Aleš nic neříkal, odemkl vchodové dveře a vstrčil ji dovnitř.

Vnitřek vypadal o něco líp. Maklér ji však nenechal ani rozhlédnout a okamžitě začal upozorňovat na výhody.

„To jsou jen kosmetické vady. Důležitý jsou ty střeva. Voda a elektrika jsou dělaný nedávno, střecha je hodně zachovalá, ta tě přežije. Koupelna je starší, ale plně funkční. Je potřeba vymalovat, položit nový podlahy, i když zatím ti stačí třeba lino, koberec, to je nejrychlejší a nejlevnější řešení. Okna bude potřeba časem vyměnit. Ale to může počkat. V podstatě do toho nemusíš hned investovat skoro nic.“

Iveta se rozhlížela kolem. Stěny byly dost špinavé. Aleš měl pravdu i s podlahami. Ale když si představila uklizené místnosti, nové lino a záclony v oknech, začínala vidět ten potenciál.

„Potřebovala jsem něco, abych se mohla hned nastěhovat, ale tady není ani kuchyně,“ protestovala.

„Stejně by sis dělala novou linku. Víš, co ti tohle ušetří práce? Vybourat, zaplatit kontejner, vysekat dlaždičky, uklidit všechnu tu suť a prach a začít znova. Představ si, že by ses deset let musela dívat na kuchyň, která se ti nelíbí, a pak ji teprve předělávala. Musela bys kompletně vystěhovat všechnu nábytek, toho prachu...“

„Jasně, chápu. A opakuješ se,“ vzdychla Iveta, ale Aleš se nedal zastavit.

„Normálně bych sem na pár dní nahnal partu, ti by to narychlo obíhlo, natáhli lino a dům by se prodal o milion dráž, pro tebe to udělám jen ze známosti a proto, že jsi nám dojednala nadstandardní služby ve vaší reklamce. Pojď se ještě podívat do podkroví.“

V podkroví se nacházely dvě prostorné ložnice, z arkýřových oken byl nádherný výhled na historickou část města a na řeku. Už jen ten výhled stál za milion.

„Zadní zahrada má dvojnásobnou výměru, než je zastavěná plocha domu, a poskytuje dostatek soukromí a prostoru na odpočinek.“

„Aleši, už si dej pohov, mluvíš jako reklamní článek.“

„Profesní deformace,“ uchechl se.

Iveta zírala z okna, bezmyšlenkovitě si na prst natáčela pramen světle hnědých vlasů a přemýšlela. Dům sice nebyl žádné terno, ale cena byla nízká, a kdyby ho dala trochu do pořádku, mohla by ho jednou se slušným ziskem prodat. Na tomhle se nedalo prodělat.

„Ještě jsi neviděla krámek v přízemí.“

„Tohle je skoro jako Zlatá ulička. Nebude mít někdo vztek, že mám dům s krámkem a nevyužívám ho?“

„Časem ho můžeš pronajmout. Zaplatí ti to hypotéku. Má zvláštní vchod, nijak by tě to neomezovalo. Ten krámek je novější přístavba, nikdy nesloužil svému účelu. Zřejmě měl někdo podnikatelský sen a nedotáhl ho do konce. Udělej si z toho garsonku a pronajímej ji. Do výlohy dáš žaluzie a hotovo. Tam už bys musela trochu zainvestovat, jsou to fakt jen čtyři zdi.“

Aleš pořád mluvil, Iveta poslouchala a za chvíli to začínala vidět. Najednou přesně věděla, kam si dá pohovku a kam knihovnu, jakou si pořídí kuchyňskou linku, jak vymaluje ložnici a co udělá se zahradou. Krámek by mohla pronajmout nějaké květinářce, kadeřnici nebo šperkařce.

„Tak kde to mám podepsat?“ zeptala se.

„Zastav se zítra dopoledne u mě v kanceláři, připravím veškerou dokumentaci. Ještě dneska ti pošlu e-mailem, co budu potřebovat od tebe.“

„Jestli to má nějaké skryté vady, tak vím, kde bydlíš.“

Aleš se zakřenil, provedl ji ještě po zahradě, básnil o výhodách rohového domu, jako je větší zahrada, víc oken, tudíž i světla a možnost parkování z obou stran. A pak se rozloučili.